

Nr 50.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till kungörelse om ändrad lydelse av § 12 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor; given Stockholms slott den 15 februari 1924.

Under återopande av härvid fogade utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga bilagda förslag till kungörelse om ändrad lydelse av § 12 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor.

GUSTAF.

K. J. Beskow.

Förslag

till

kungörelse om ändrad lydelse av § 12 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor.

Häri genom förordnas, att § 12 i förordningen den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor skall hava följande ändrade lydelse:

1. Den, som — — — skäligen föreskriva.

Verkställes nybyggnaden, förbyggnaden eller reparationen av innehavare av skeppsvarv eller mekanisk verkstad, och önskar denne anstånd med erläggande av tullavgift för artiklar, som i detta mom. avses, till dess frågan avgjorts, huruvida befrielse från tullavgiften må njutas, kan han, efter därom hos generaltullstyrelsen gjord anhållan, erhålla sådant anstånd, därest han ställer säkerhet, som styrelsen finner betryggande, för vad honom kan åligga att till tullkassan inbetala.

Har i detta mom. avsedd artikel, beträffande vilken anstånd med tullavgiftens erläggande ägt rum, icke blivit använd vid nybyggnad, förbyggnad eller reparation av fartyg inom sådan tid och under sådana omständigheter, att befrielse från tullavgiften må njutas, skall denna till tullkassan inbetalas tillika med ränta därpå, efter sex för hundra om året, från det den införda varan angivits till förtullning.

Angående tullverkets rätt att efter utgången av den tid, under vilken anstånd med tullavgiftens erläggande må njutas, göra sig av den ställda säkerheten betäckt för sagda avgift jämte ränta skola i tillämpliga delar gälla de i § 32 tullstadgan meddelade föreskrifter.

2. Enahanda förmån — — — eller slip.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1924; och skall beträffande vara, som angivits till förtullning före nämnda dag, ovan stadgade skyldighet att erlægga ränta gälla för tiden från och med samma dag.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:ts
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 15 februari 1924.*

Närvarande:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena friherre MARKS VON WÜRTEMBERG, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Beskow, anför:

Jämlikt § 12 tulltaxeförordningen äger den, som här i riket verkställt nybyggnad, förbyggnad eller reparation av fartyg av mer än 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vare sig svenskt eller utländskt, eller av järnfartyg av mer än 5 men icke över 40 tons avgiftspliktig dräktighet, vilket är avsett att omedelbart erhålla eller äger utländsk nationalitet, att under i sagda författningsrum närmare angivna villkor restitutionsvis återbekomma den erlagda tullavgiften för därvid använda, från utrikes ort införda tullpliktiga materialier och skeppsförnödenheter. Denna förmån är, såsom i sista stycket av mom. 1 i sagda paragraf närmare anges, för innehavare av skeppsvarv eller mekanisk verkstad utsträckt att avse jämväl anstånd med tullavgiftens erläggande under den tid av fem år, för vilken jämlikt paragrafens lydelse enligt förordning den 19 juni 1917 (nr 372) rätten till tullrestitution är gällande. Där på grund av dylikt anstånd tullavgiften icke blivit erlagd utan allenast säkerhet för densamma ställts, äger vederbörande njuta befrielse från avgiften under de för tullrestitution gällande villkor.

Med skrivelse den 14 mars 1923 har generaltullstyrelsen överlämnat en av järnverksföreningen till styrelsen ställd skrift, däri föreningen anført, att omförmälda författningsbestämmelser lämnade icke så ringa spelrum för ett till äventyrs befintligt illojalt affärsintresse och skulle kunna föranleda till missbruk, som knappast vore lagligen åtkomliga. Till stöd för denna uppfattning har anförts, bland annat, följande.

*Järnverks-
föreningen.*

Ett skeppsvarv kunde under den beträffande tullavgifternas inbetalning medgivna tidsfristen av fem år fritt försälja järn, för vilket tull ej erlagts, och först efter fem år erlagga tullavgiften. Den enda deklaration, som fordrades, vore att avsikten med det införda järnets användning vore skeppsbyggnad. I själva verket vore denna deklaration av tämligen ringa värde som garanti mot missbruk, enär »avsikten» vore en tämligen subjektiv faktor, vars till- eller frånvaro i allmänhet vore svårbevislig. Då säkerhet för tull-

avgiften finge ställas i räntebärande obligationer o. d., kunde en i förhållande till andra importörer och till svenska tillverkare illojal konkurrens föras utan särskild ekonomisk risk eller kostnad och på ett för laga beivran svåråtkomligt sätt. Den utländska konkurrensen, särskilt som den på senare år av valutaförhållandena gynnats, hade för järnhanteringen framkallat ett starkt behov av att åtminstone redan förefintliga bestämmelser om tullskydd för svenskt järn och stål icke kringginges eller i större eller mindre utsträckning gjordes illusoriska. Detta kunde emellertid lätt bli fall, om nuvarande föreskrifter beträffande tullfri införsel av järn för skeppsbyggnadsändamål icke förknippades med verklig kontroll över det införda järnets användning till uppgivet ändamål. Järnverksföreningen hade fördenskull funnit det angeläget att fästa uppmärksamheten på dessa förhållanden under hemställan, att den tullfria importen av utländskt järn till skeppsbyggnadsändamål måtte underkastas kontrollföreskrifter, som utan att den lojala varvsindustrien därigenom i sin näring förorsakades hinder eller men, vore ägnade att verksamt förhindra uppkommande missbruk.

Tullbehandlingsinspektionen och tulldirektören i Göteborg.

Med anledning av berörda från järnverksföreningen inkomna framställning har generaltullstyrelsen, då tillämpning av ifrågavarande författningsrum huvudsakligen förekomme i Göteborg, anbefallt tulldirektören därstädes att företaga lämplig utredning och efter vederbörandes hörande inkomma med yttrande i ärendet; och har styrelsen med sin berörda skrivelse den 14 mars 1923 överlämnat ett av tullbehandlingsinspektionen i Göteborg avgivet utlåtande, vilket av därvarande tulldirektör återopats sasom eget.

I nyssberörda utlåtande har framhållits, att beträffande riktigheten av skeppsvarvs och andra vederbörandes till grund för restitution lämnade uppgifter några kontrollåtgärder, vilka å ena sidan bleve fullt effektiva och tillfyllestgörande och å andra sidan ej bleve avsevärt och onödigt betungande, näppeligen kunde åstadkommas. Den gjorda framställningen syntes icke heller vara så mycket riktad mot missbruk genom avlämnande av felaktiga uppgifter i berörda hänseende som mot de möjligheter till missbruk, vilka lämnades genom den femåriga tidsfristen för erläggande av tull för varor, vilka icke på anmält sätt komme till användning. Som oegentligheter av senast angivna art vore uteslutna i alla de fall, där tull i vanlig ordning erlades, skulle missbruk av sådant slag endast kunna tänkas förekomma, då anstånd med tullavgifters erläggande mot nedsatt säkerhet medgäves.

Till förekommande i sistberörda fall av illojalt utnyttjande av ifrågavarande anstånd hava nämnda tullmyndigheter föreslagit meddelande av föreskrift, att för de varor av ifrågakomna slag, vilka icke på angivet sätt komme till användning, skulle erläggas, förutom belöpande tull, även 6 procent årlig ränta därå till och med dagen för inbetalningen.

Generaltullstyrelsen.

För egen del har generaltullstyrelsen anfört följande:

»Generaltullstyrelsen delar den av tulldirektören i Göteborg och därvarande tullbehandlingsinspektion uttalade uppfattningen, att utfärdande jäm-

likt stycket f) i mom. 1 av § 12 tulltaxeförordningen av några särskilda kontrollföreskrifter i avsikt att vinna garanti, att de till stöd för restitutionsansökning lämnade uppgifterna äro riktiga, icke lämpligen bör ske. Handläggningen hos generaltullstyrelsen av ärenden rörande tillämpning av § 12 tulltaxeförordningen har icke heller givit vid handen, att några dylika kontrollföreskrifter skulle vara erforderliga.

I likhet med de hörda tullmyndigheterna har styrelsen uppfattat järnverksföreningens skrivelse avse vidtagande av åtgärder till förekommande därav, att ifrågavarande författningsrum utnyttjas till vinnande av obehörigt anstånd med betalning av tull för varor, som visserligen angivas vara införda i sådan avsikt, som omförmäles i stycket a) i mom. 1 av förnämnda paragraf, men i verkligheten äro avsedda att snarast försäljas.

Styrelsen har visserligen icke kännedom om något fall, da författningsrummet blivit på sådant sätt obehörigen utnyttjat, men det låter givetvis tänka sig, att så kan hava skett. Det av tullmyndigheterna föreslagna sättet att förekomma en dylik trafik torde väl få anses vara det, som ligger närmast till hands, särskilt som bestämmelser av motsvarande innebörd finnas meddelade i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen. Att styrelsen, såsom i förslaget blivit förutsatt, skulle kunna anses hava befogenhet föreskriva skyldighet för vederbörande innehavare av skeppsvarv eller mekanisk verkstad att i avsedda fall gälda ränta å tullbeloppet, torde emellertid icke vara förenligt med avfattningen av bestämmelserna i § 12 tulltaxeförordningen om rätt för styrelsen att medgiva anstånd med tullavgifts erläggande. För rättighet att utkräva sådan ränta lärer därför erfordras, att föreskrift om skyldigheten att gälda ränta infördes i författningen på liknande sätt som skett i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen.»

Under framhållande slutligen att den av 1906 års tulltaxekommitté i dess den 3 maj 1909 avgivna betänkande lämnade motiveringen för nyssberörda föreskrift i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen syntes äga giltighet även beträffande nu ifrågavarande fall, har generaltullstyrelsen ansett sig böra till Kungl. Maj:ts prövning hänskjuta frågan om vidtagande av ändring i berörda syfte av § 12 tulltaxeförordningen; och har styrelsen därvid överlämnat förslag till dylik författningsändring.

Efter remiss har kommerskollegium den 27 augusti 1923 avgivit utlåtande i ärendet och därvid överlämnat till kollegium inkomna yttranden från Sveriges redareförening och Sveriges varvsindustrieförening. Såväl nämnda föreningar som kommerskollegium hava tillstyrkt generaltullstyrelsens förslag till författningsändring i ovan angivna syfte.

*Kommerskollegium.
Sveriges redareförening
och Sveriges
varvsindustrieförening.*

Härefter har generaltullstyrelsen avgivit infortrat utlåtande i fråga om ikraftträdandet av de föreslagna nya författningsbestämmelserna samt därvid anført, att ikraftträdandet borde förläggas till en i författningen bestämd dag så tidigt som vore förenligt med vissheten, att vederbörande tullförvaltningar i god tid hunne erhålla kännedom om ändringarna; och borde av enahanda hänsyn de nya bestämmelserna vinna tillämpning icke endast beträffande varor, som efter dagen för ikraftträdandet angaves till

Generaltullstyrelsen.

förtullning, utan även å därförut angivna varor, dock ej så att ränta skulle beräknas före ikraftträdandet.

*Departements-
chefen.*

I det av generaltullstyrelsen åberopade, av 1906 års tulltaxekommitté den 3 maj 1909 avgivna betänkande har kommittén, efter att hava redogjort för innehållet i de av kommittén föreslagna bestämmelser, motsvarande nuvarande § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, anfört att, för att det i dessa bestämmelser föreslagna stadgande om medgivande av anstånd vid tullavgifts erläggande icke skulle missbrukas till beredande av obehörigt betalningsanstånd för tullen å varor, vilka icke vore avsedda till förädling och återutförsel, en påföljd borde stadgas, som utan att verka hinderligt för exportförädlingsindustrien gjorde betalningsanståndets tillgodogörande för varor, vilka icke förädlats till export, ändamålslost. Fullföljandet av detta syfte syntes kunna lämpligen äga rum genom ett sådant stadgande om skyldighet att utgöra ränta, som i berörda bestämmelser intagits. Vad av 1906 års tulltaxekommitté sålunda anförts till stöd för berörda stadgande i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen torde äga tillämpning även för det fall, varom nu är fråga. Lika med de hörda myndigheterna anser jag alltså en ändring av § 12 tulltaxeförordningen i det av generaltullstyrelsen angivna syfte önskvärd. Mot lydelsen av det av styrelsen avgivna ändringsförslag har jag intet att erinra. Ändringen torde böra träda i kraft den 1 juli 1924; och bör därvid beträffande vara, som angivits till förtullning före nämnda dag, skyldigheten att erlägga ränta gälla för tiden från och med sagda dag.

Föredragande departementschefen uppläser härefter ett i överensstämmelse med generaltullstyrelsens hemställan upprättat förslag till kungörelse om ändrad lydelse av § 12 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor och hemställer, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga nämnda förslag.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Maj:t Konungen bifalla och förordnar, att proposition av den lydelse, bil. litt. . . . vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Olga Gjörloff.